

KIS TRAP

JÓ BARÁTSÁG. (Lásd a 142. lapon.)

A VÉN REMETE HÁZA.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

KÖVETKEZŐ napok aztán csöndesen, nyugalmasan folytak és Béla egészen bele szokott az új életbe, egy-két hét múlva már úgy tűnt föl neki, mintha évek óta élne abban a szomorú vén kastélyban. A legtöbb fiú alkalmasint nagyon szerencsétlennek érezte volna magát a Béla helyén; de ő egészen meg volt elégedve; leczkéit buzgón tanulta, néha-néha pedig megpróbálkozott azzal is, hogy részt vegyen a többi fiúk játékaiban. De ezzel nem boldogult olyan jól, mint a tanulással, mert gyöngé és ügyetlen volt. Otthon sem került valami nagy mulatsága, mert az öreg Várfalvi mint azelőtt, úgy most is zárva tartotta a házat denki előtt.

Bokrosné, a jó szomszédasszony, sokszor szeretett volna egy-egy vidám órát szerezni a sápadt, gyöngé fiúcskának s többször hívta is, hogy látogasson el hozzájuk; de a vén remetének ez nem volt kedvére s nem is engedte meg. Várfalvi titkon nagyon megszerette a kis fiút s Béla maga sem gyanította, mily örömet okoz jelenléte az öreg remetének. Csakhogy Várfalvi azt akarta, hogy az ő kis kedvenceze mást senkit se szeressen, ne járjon sehová, hanem mindig otthon legyen a mogorva kastélyban. Így aztán Béla nem mehetett a jó szomszédokhoz, nem játszhatott a kedves Irénnével és Károlylyal is csak az iskolában találkozott.

Legjobb dolga volt Bélának a leczke ideje alatt, mert a tanítónak csakhamar

kedvenceze lett; alig néhány hét alatt valamennyi tanulótársát legyőzte és első volt az iskolában, amiért persze a többi fiúk csak irigykedtek reá. Bántani azonban nem merték többé, mert Károly mindjárt ott termett, mihelyt valamelyik erősebb ficzko fenyegetni kezdte Bélát. Az ünnepek és szünnapok, mikor nem volt mit tanulni, legunalmasabban teltek, kivált mikor már a tél is javában beköszönt és a hosszú, sötét, hideg esteiken a kertben sem lehetett járkálni.

Egy napon azonban Béla örömtől sugárzó arczczal jött haza az iskolából s alig hogy letette könyveit, sietett az öreghez és élénken mondá:

— Bácsikám, kedves bácsikám! A tanító ur azt mondta, hogy fölvetet az énekkarba, énekelni fogok a templomban! Azt mondja, hogy igen jó a hangom... énekeltem előtte. Ugy-e megengedi, kedves bácsikám?

— Énekelni a kóruson? Hát aztán olyan nagy kedved volna rá?

— Oh nagyon... az az, csak ha bácsikám megengedi.

— Ám legyen, ámbár azt hiszem, gyöngé vagy te arra.

— Oh, majd lassacskán megerősödöm... aztán olyan szép az az ének ott a templomban, orgonaszó mellett!

— Jól van no, ha annyira kívánod, hát legyen.

Ettől fogva Béla nem unatkozott többé vasárnap sem, mert ekkor volt az ének-leczke s ő a világért sem maradt volna el egyről sem. Nem sokára annyira haladt, hogy a többi, már gyakorlott énekessel együtt énekelhetett s a temp-

lomba járó ájtatos embereknek csakhamar feltűnt a gyönyörű csengő hang, mely a kórusról hallatszik. Néhány hét múlva pedig már azt mondta neki az énektanár, hogy karácsony ünnepén majd egymaga, külön fog egy szent éneket énekelni. Béla egészen büszke volt e kitüntetésre s örömmel jelenté az öreg Várfalvinak.

A karácsonyest csöndesen, szomorúan mult az ódon kastélyban, nem volt ott se karácsonyfa, se holmi ajándék; de Béla nem is gondolt erre. Nem volt szokva efféle örömekhez, aztán egészen el is foglalta a holnapi nagy esemény, hogy az ünnepi szent mise alatt fog énekelni. Bizott ugyan magában, de mégis félt kissé, hogy hátha mégsem talál egészen jól sikerülni.

Az ünnepnap reggelén már korán talpon volt s alig várta, hogy mehessen a templomba. Végre ütött az óra. Illedelmesen elbucszott az öregtől, aztán távozott.

Várfalvi becsukta a kis fiu után a kaput, s visszatért a házba. De ma, Isten tudja miért, olyan üresnek, szomorúnak látszott előtte a ház, mióta Béla távozott. Egyik szobából a másikba sétált, de nem volt nyugta, mindig csak az forgott eszében, hogy jó volna hallani, miként énekel az a kedves kis fiu ott a templomban.

Az öreg boszus volt maga-magára, hogy ilyen gondolatok járnak a fejében, de hasztalan igyekezett szabadulni tőlük. Igen, mert a jó kis fiu szeretete, kedvesége már egészen megnyerte az öreg embert; hiába akarta elhítenni magával, hogy gyűlöli az egész világot, az a kis fiu legyőzte a szerencsétlen öreg szívében a keserűséget.

Utoljára is nem bírta megállani, fogta kalapját és megindult a templomba. Husz esztendő óta nem volt sehol, ahol sok ember szokott együtt lenni, s most is szinte szégyenkezve lépett be a szentegyházba; igyekezett olyan helyre állani, ahol kevesen látják s egy oszlop mögé rejtőzve várta a kis fiu énekét.

Eleinte karének volt, aztán az orgona szólt, végre azonban fölhangzott az ének, melyet az öreg oly feszülten várt. Ráismert a Béla hangjára, a mint ez tisztán, csengően fölzendült; a templomba gyűlt sokaság gyönyörködve, áhitattal hallgatta a megható szép éneket, de senki sem annyira, mint az a sápadt öreg ember ott az oszlop mögött, a vén remete. Eltűnt szívéből minden keserűség, melyet az emberek ellen táplált; szemei megteltek könnyel s mikor az ének véget ért, Várfalvi imára kulcsolta kezét, a mit már oly régen, oly nagyon régen nem tett, és szíve mélyében hálát adott Istennek, hogy hozzá vezérelte ezt a kis fiucskát. Azután, mielőtt még a többi emberek megindultak, kilopózott a templomból s már régen otthon volt, mikor Béla hazaérkezett.

Béla nem dicsekedett vele, hogy jól sikerült az éneke. Nem is tudta mire magyarázni, hogy az öreg odahívta magához és gyöngéden megcsókolta. Nem sejtette, hogy már félig teljesítette, amire egyszer gondolt: vigaszt, örömet nyújtott annak a szegény öreg embernek, ki annyira esztendő óta oly szerencsétlen volt!

De ezen a napon, mely oly szépen kezdődött, még sok egyéb is történt az ódon kastély csöndes lakosaival, jó is, rossz is, a miről elébb alig álmodtak. (Folyt. köv.)

EGY RUHÁCSKA TÖRTÉNETE.

— Beszélyke. —

Elmondja Hona néni.

MAHOLNAP husz esztendeje lesz, hogy az a kis esemény történt, melyet most el akarok nektek mondani. Akkor magam is olyan vidám, boldog gyermek voltam, mint ti most, ám-bár akkor azt nem igen tudtam s csak később láttam be, hogy akkor legboldogabb minden ember, mikor még gyermek és szerető szülei vannak, olyan kedves, jó mamája, mint az enyém volt.

Budapesten laktunk, de mikor már kissé nagyobbacska lettem, szüleim beadtak egy nevelőintézetbe. Egy kicsit sirtam ugyan, de aztán lassacskán beleszoktam az új helyzetbe, nem sokára pedig egészen jól éreztem ott magamat, sok leánypajtásom között.

Az intézetben nagyon szigorú rend uralkodott, mindennek ki volt szabva az ideje, tanulásnak, játéknak, sétának s még mi is, kiknek szülei itt laktak, csak bizonyos meghatározott napokon mehet-

tünk haza látogatóba ami igen okosan volt, mert valahányszor vissza kerültünk hazulról, mindig egy kissé nehezünkre esett a tanulás és szigorú rendtartás. Még öltözetünk is meg volt határozva; senki sem büszkélkedhetett cifra ruhával, mert a gazdagabbnak éppen olyan ruhában kellett járni, mint a szegényebbnak. Olyanok voltunk, mint a katonák, mindnyájan a csinos, de egyszerű intézeti ruhát viseltük.

Már több évet töltöttem el az intézetben s eljutottam a legfelső osztályba. Ez idő alatt több tanulótársammal kötöttem barátságot, de mégis csak egy igazi testi lelki jó barátnőm volt, aki engem szívéből szeretett, éppen mint én őt. Ez pedig Katinka volt. Szabad óráinkat mindig együtt töltöt-

tük s úgy össze szoktunk, hogy utoljára alig tudtunk csak rövid időre is elválni egymástól.

Furesa leányka volt Katinka, majdnem mindenben különbözött tőlem. Én erős, piros pozsgás, kissé szeleburdi gyermek voltam, mindig jókedvű; Katinka esőndes, komoly, kissé sápadt, de nyájas

NAGY BETEG! (Lásd a 142. lapon.)

arczu v
vidéken
gény, de
tába ke
neveltet
igyekeze
reá. Ak
tinka ké

napon
beliek,
egyik te
nultuk,
meglele

—
husvét!

—
Akkor

gen okosan
a kerültünk
nehezünkre
tartás. Még
rozva; senki
hával, mert
ában kellett
olyanok vol-
áján a csi-
viseltük.

Már több
töltöttem
z intézetben
ljutottam a
első osz-
ba. Ez idő
t több ta-
stársammal
öttem ba-
ágot, de
is csak egy
i testi lelki
barátnóm
aki engem
éből szere-
épen mint
t. Ez pedig
inka volt.
ad óráin-
mindig
itt töltöt-

nka, majd-
tőlem. Én
ourdi gyer-
; Katinka
de nyájas

arczu volt. Mamája mint özvegyasszony vidéken élt s nem volt épen nagyon szegény, de nem is gazdag, úgy hogy áldozatába került Katinkát a drága intézetben neveltetni. Katinka pedig tudta ezt és igyekezett, hogy mamája ne hiába költson reá. Akármilyen feladványunk volt, Katinka készítette el mindig legjobban, vise-

lete ellen sem lehetett soha kifogás és tanítóink mindig őt mutatták nekünk példakép; de azért senki sem irigykedett, nem haragudott reá, mert olyan szerény, olyan kedves volt, hogy lehetetlen volt őt meg nem szeretni.

A tél már vége felé járt, de még hideg, kellemetlen volt az idő, mikor egy

»ELRÖPÜLT!« (Lásd a 143. lapon.)

napon a szünóra alatt mi, a felső osztálybeliek, épen mindnyájan együtt voltunk az egyik teremben. Leczkénket már megtanultuk, a játékba belefáradtunk és így meglehetősen unatkoztunk.

— Jaj Istenem, csak már itt volna a husvét! sóhajtá Emma.

— Az bizony jó volna! feleltem én. Akkor egy egész heti szünidőnk lesz,

mindnyájan haza megyünk! Oh, mily pompás lesz!

— Pompás lesz, de ti még nem tudjátok, miért. Most épen mind együtt vagyunk, a kikre szükségem van: most megmondom.

— Mit? Mi az? kérdeztük mindnyájan nagy kíváncsisággal.

— Hát... hát valami nagyon szép dolog! szólta Emma büszkén. Multkor,

hogy vasárnap otthon voltam, mamácskám megígérte, hogy a husvéti ünnepek alatt nagy örömet szerez nekem. Tudjátok, épen akkorra esik a születésem napja . . .

— Igen . . . no's? Hát aztán?

— No's, mamácskám azon a napon számomra nagy mulatságot rendez, gyermekbált és megengedte, hogy mindnyájukat meghivjalak. Tizenketten vagyunk itt, — ugy-é eljöttök mindnyájan?

— El, el! kiáltottuk valamennyien.

— Tudom, mamátok belé fog egyezni, hiszen jóformán mindnyájan ismerik mamámat. Oh, meglássátok, milyen pompás multság lesz az! Aztán nem ebben a csuf szürke ruhában leszünk, hanem a magunk ünneplő ruhájában. Nekem mamácskám már készített szép új ruhát.

Többen közülünk, kiknek szülei jó móduak voltak, rögtön elhatároztuk, hogy mi is megkérjük a mamát, csináltasson nekünk erre az ünnepélyre szép új ruhát. Mert az Emma szülei igen előkelő, vagyonos emberek voltak, tudtuk, hogy ott uritársaság lesz, nem akartunk szégyenben maradni. Emma nagyon meg volt elégedve, mikor látta, mily nagy örömet okozott a meghívása; még sokat beszélt arról, mi minden lesz majd azon a szép mulatságon s végre így szólt:

— De ígérjétek meg, hogy arra a napra semmiféle más meghívást el nem fogadtok!

— Igérjük! Igérjük!

— De az nekem nem elég. Esküdjétek meg!

Mindnyájan fölemeltük jobb kezünket s roppant komoly arczczal, mintha

valami nagy, fontos dologra készültünk volna, megesküdtünk. De épen e pillanatban szemem véletlenül Katinkára tévedt; hátul állt, úgy hogy nem láthattam egészen jól, de mégis úgy látszott nekem, mintha ő nem tartotta volna föl a kezét. Hozzá siettem, félrevontam s kérdeztem, mért nem esküdtött meg velünk? Szelidén mosolyogva felelé:

— Mert helytelennek gondolom ilyen játék-féle dologban esküdni. Az nagyon komoly dolog s hogy esküdhetném meg valamire, amiről nem is tudom, vajjon megtehetem-e?

— Ez igaz; de én meg is teszem.

— Te kétségkívül meg is fogod tehetni, mamád megszerzi neked ezt az örömet; de én nem mehetek el, tehát nem is ígértem és nem esküdtem meg.

— Nem jöhetsz el? És ugyan miért?

Katinka egy pillanatra elkomolyodott, de azután nyugodtan, derülten mondá:

— Tudod, kedves Honkám, az én jó mamámnak nincs annyi pénze, hogy fölösleges dolgokra költse. Ebben a szürke ruhában, melyet itt az intézetben viselünk, nem mehetnék oda, mamámat pedig nem kérhetem arra, hogy nekem néhány órai mulatságra új ruhát csináltasson, amelyre különben nincs szükségem, mert itt nem szabad viselnem.

— Ha te nem jössz, akkor én sem megyek! felelém hevesen.

Katinka megölelt, aztán így szólt:

— Nem, neked nem szabad elmaradnod. Nagyon rosszul esnék nekem, ha miattam megfosztanád magadat az öröm-

től. Aztán hiszen meg is esküdtél, el kell menned!

Beláttam, hogy igaza van; de ugyanakkor eszembe jutott valami s elhatároztam, hogy ha csak lehet, majd egyszer én leszek okosabb Katinkánál.

E naptól fogva meglehetősen rosszul folytak a dolgok az intézetben s az igazgatónő, a tanítók roppantul csodálkoztak, mi lelte a leányokat, hogy olyan szórakozottak. Igen ám, mert nem járt az eszünk többé a tanuláson, lianem mindig csak az Emmáék nagy multságán. Csupán Katinka volt esöndes, nyugodt és komoly, mint mindig végezte dolgait, mint rendesen és még több dicséretet és kitüntetést kapott, mint rendesen.

Most már valamennyiünk közt Emma volt a legfontosabb személy, őt kereste, vele tanácskozott mindig mindenki s ez roppantul tetszett neki. Nem volt rossz szívé, de igen is hiu és kérkedő; szeretett kérkedni szülei gazdagságával s most erre volt bőven alkalma. Eddig az egyforma, szigoruan rendes intézeti életmód mellett keveset törödtünk Emmával, mert nem volt valami kitünő tanuló, sem pedig ügyes, kedves; jóformán mindnyájan fölülmultuk őt. De most ő volt az első; minduntalan tudott valami újat mondani, milyen színü lesz az új ruhája, milyen keztyüt kap stb. A többi leányok siettek neki jelenteni, milyen választ kaptak mamájuktól. A legtöbben megkapták az ígéretet, hogy mamájuk elviszi őket a gyermek-bálba, mindenki eldicsekedett, mi minden szépet kap majd ez estére jó szüleitől. Csak én beszéltem keveset; csupán annyit mondtam, hogy én is ott

leszek mamámmal. Legkevesebbet persze Katinka beszélt; nem tagadta, hogy biz' ő szeretne ott lenni, de ha nem lehet, hát azért nem érzi magát szerencsétlennek.

Jól láttam sokszor, milyen lenéző és szánakozó pillantást vet Emma a szegény Katinkára, no meg reám is, mert abból, hogy én olyan keveset beszéltem a saját készülődéseimről, azt vélte, hogy utoljára talán én sem fogok elmenni, mert nem kapok olyan szép új ruhát, mint a többi leányok. Érezette velünk, hogy ő gazdag szülők gyermeke s most az egyszer mi nem versenyezhetünk vele.

Végre megérkezett a várva várt nap, melyen az ünnepi szünidőnk kezdődött. Csak kevesen voltak, leginkább a távol vidékről valók, kik bent maradtak az intézetben; köztük volt Katinka is, de megígérttem vele, hogy naponként meglátogat. Emma, mielőtt elváltunk, még egyszer a lelkünkre kötötte, hogy valamiképp meg ne feledkezzünk ígéretünkről s pontosan jelenjünk meg az ő fényes bálján. S mert különben, mint említém, nem volt rossz szívé leányka, így szólt Katinkához:

— Igazán nagyon sajnálom, kedves Katinkám, hogy te nem lépsz ott köztünk. Már úgy megszoktuk, hogy te, a mi okos kis Katiczánk, mindig elől jársz köztünk. Most épen a legszebb napon nem lehetsz köztünk!

— Ki tudja! szóltam közbe én.

Ez vigyázatlanság volt, majd elárultam titkos tervemet. De Katinka csak nevetett s így szólt:

— Ki tudja? Hát bizony én is tudom. Fájdalom, most már nem járnak a földön tündérek, akik pompás arany-

ruhába öltöztették a hamupipóké; már pedig, ha tündér nem látogat meg, más-kép nem jutok afféle ünnepi ruhához.

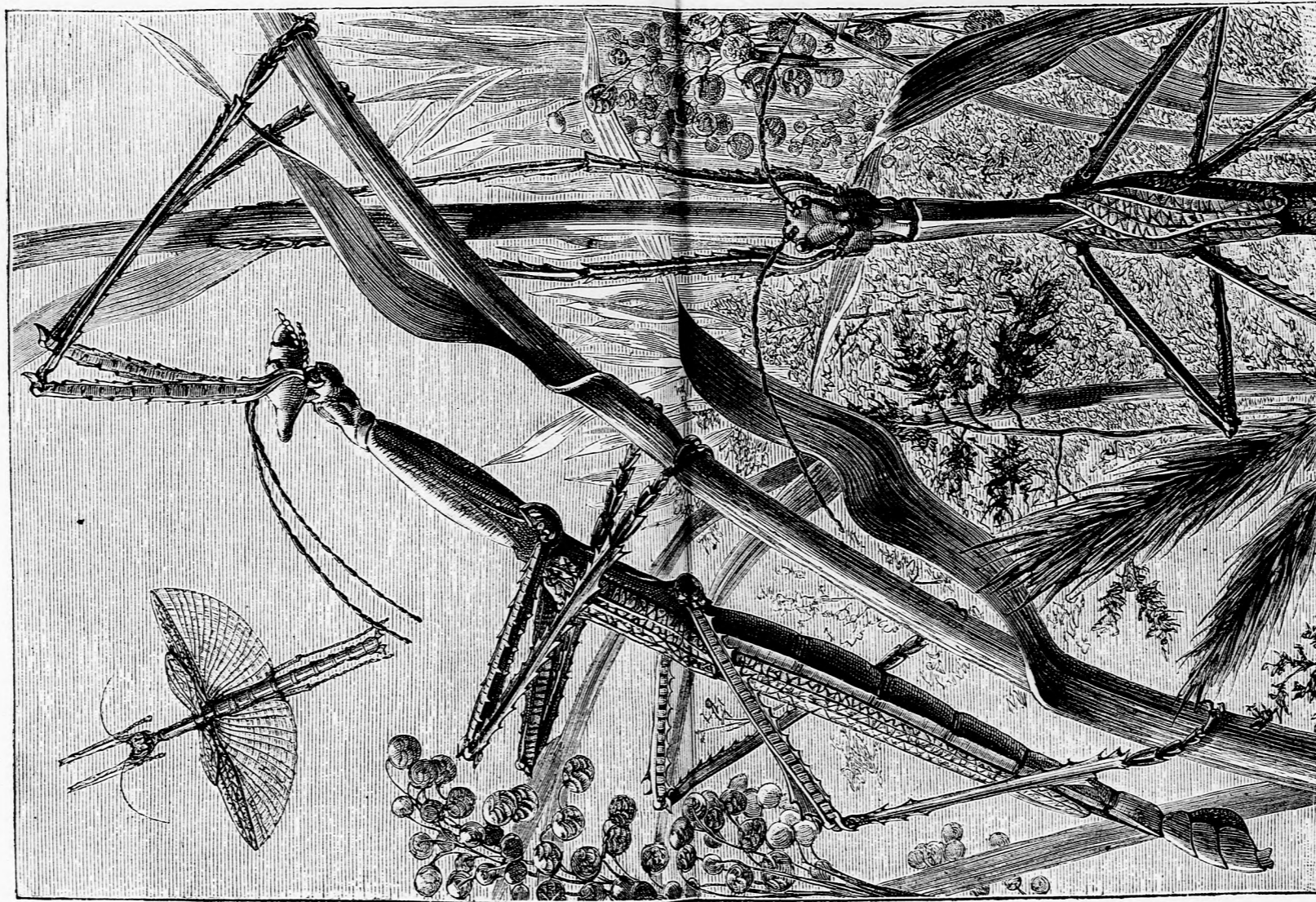
Elváltunk s mindnyájan nagy örömmel siettünk haza, de talán senki sem örült jobban mint én. Mert nekem volt valami titkos tervem, melybe jó mamám beleegyezett s melynek jobban örültem, mint annak a nagy gyermekbábnak.

Katinka majd mindennap meglátogatott, de nem árultam el neki semmit, míg végre megérkezett az Emma születése napja, ami mulatságunk napja. Mamám nagyon lelkére kötötte Katinkának, hogy e napon okvetlenül jöjjön hozzánk.

— Tudod, Katinkám, szóltam én, szeretném, ha látnád milyen az én új ruháskám, hogy leszek felöltözve.

Megígérte, hogy eljön és el is jött.

Ekkor karon fogtam és bevezettem az öltöző szobába. Itt két teljesen egyforma ruha és egyéb hozzávaló várt reánk. Katinka hamarjában nem értette a dolgot

AZ ÓRIÁS SÁSKA. (Lásd a 142. lapon.)

de rögtön tudott mindent, mikor így szóltam:

— Lásd, kedves Katinkám, mondtam ugy-e, hogy te is ott leszel velünk a

mulatságban? Jó mamáskám teljesítette kívánságomat. Itt van számodra is minden.

Katinka szemei könnybe lábadtak s meghatottan sietett mamámhoz, hogy megköszönje jószágát. Mamám mosolyogva megcsókolta.

— Nem oly nagy dolog az, kedvesem, mondá; tulajdonképen csak Ilonkái az érdem, mert mikor apácska megengedte, hogy számára szép ünnepi ruhát készíttessenek, ő azt kérte hogy egy drágább ruháján csináltassunk két olcsóbbat. Tudom, mennyire szeretik egymást. Ilonka nem mulatott volna jól nélkülöd azért is szívesen beleegyeztem. Egyformán leszték öltözve, egyszerűen, de eszinosan.

Katinka hozzám szaladt s majd agyon csókolt. Olyan boldogok voltunk, amint csak azok lehetnek, kik igazán

szeretik egymást. Felöltöztünk és nemso-kára ott voltunk Emmáéknál. Már sokan voltak együtt; az öregek külön termekben, mi gyermekek pedig a nekünk kijelölt szobákban. Emma pompás ruhát viselt s oly büszkén lépkedett, mint valami kis páva; a többiek is mindnyájan fényesebben voltak öltözve, mint mi ketten.

Mikor Emma meglátott, meglepetve kiáltott föl:

— Ah, hisz ez Katinka! tehát mégis eljöttél!

— El bizony! Emlékszel-e, mikor azt mondtam, hogy rajtam csak valami jó tündér segíthet? No lásd, hát csakugyan akadt ilyen jó tündér és ez nem más, mint . . .

— Ne mondd meg! ne mondd meg! sugtam neki gyorsan.

Emma fitymálólág tekintett végig Katinkán s így szólt:

— No, tudod, hiszen én nagyon örülök, hogy eljöttél; de már ami a tündért illeti, az bizony nagyon fősvény egy tündér volt; szebben is felöltöztethetett volna!

Ez bizony illetlen és goromba megjegyzés volt s én boszuságomban el is pirultam, úgy hogy félre kellett fordulnom; de Katinka szelíd, okos arca egészen nyugodt maradt s minden harag nélkül felelé:

— Hidd meg, kedves Emma, nincs itt most köztetek egy sem boldogabb, mint én. Fényesebb öltözék nem is illenék hozzám s a földolog az, hogy jókedvűek és boldogok legyünk.

Épen ekkor jött oda több jó ismerősünk, s nem beszélünk többé erről a dologról. Én magam sem haragudtam

sokáig, mert tudtam, hogy Emma csak meggondolatlanságból beszélt úgy, s nem volt itt a szigorú igazgatónő, aki elfojtsa a hivalkodni szerető Emma fenhéjazását.

Hozzáfogtunk a játékhöz, tánczhoz s pompásan mult az idő. Emma nem hiába dicsekedett előre, jó szülei csakugyan gyönyörű mulatságot rendeztek számunkra s olyan jókedvűek, olyan boldogok voltunk, hogy nem cseréltünk volna akár a tündérkisasszonyokkal sem.

Egyszerre azonban nagyon oda lett a jó kedvünk. Egy kis ügyetlenség okozta.

Emma a sok mindenféle jó ételitalból, mely bőven kínálkozott, egy csésze esokoládét hozatott magának. Nem ült vele asztalhoz, csak úgy állva akarta meginni; de mert különben sem volt nagyon ügyes, most meg minduntalan nézegetett is felénk, egyszerre megbillent kezében a csésze s a sűrű barna lé végig folyt az Emma drága, pompás ruháján.

Felsikoltott ijedtében, aztán meredten bámulta tönkre tett ruháját. Mindnyájan odaszaladtunk és sajnálkoztunk a szerencsétlenségen; de segíteni nem lehetett, a szép ruhának vége volt s szegény Emma sirva fakadt. Szeretett volna elbujni s többé részt sem venni a játékban, de nem lehetett; mert mamája épen ekkor bepillantott hozzánk s megtudta az egészet. Nem engedte, hogy Emma eltávozzék.

— Saját gondatlanságod és ügyetlenséged által okoztad, most így kell töltened az estét, nem ronthatjuk el vendégeink mulatságát. Különben nemcsak mai estédet rontottad el, hanem holnapután sem fogsz velünk jöhetni Anna

néniekhez, mert más ruhát addig már nem lehet elkészíteni, még ha apácska megengedné is.

Erre Emma csak még szomorubb lett. Hiába vigasztaltuk, csak sirdogált tovább s ez persze véget vetett a mi jó kedvünknek is. Végre Katinka kezdte vigasztalni.

— Soh'se busulj annyira, mondá. Hiszen mindnyájan tudjuk, hogy történt a baj, oda se nézünk annak a foltnak a ruhádon, azért játszhatunk vigan tovább.

— Igen, most még csak megjárja, de Anna néniékhez nem mehetek el! felelé Emma leverten. Pedig mennyire örültem annak a látogatásnak! Oh, minek is csináltattak nekem ilyen kényes szövetből ruhát. Ha olyan volna, mint a tied, akkor ki lehetne mosni és megint jó volna.

Katinka egy pillanatra sajtáságosan mosolygott, aztán így szólt:

— Tudod mit, kedvesem . . . én tudnám a módját, hogy elmehetnél Anna néniékhez. Lásd, mi körülbelül egyforma természetűek vagyunk . . . az én ruhám éppen illenék reád . . . csak hogy persze te szégyenlenél ily egyszerű ruhában odamenni.

Emma rögtön abba hagyta a sirást, szemei örömtől ragyogtak s gyorsan így felelt:

— Szégyenleném? Mi jut eszedbe! Hiszen a te ruhád nagyon csinos . . . sokkal szebb az ilyen egyszerű, de izléses ruha, mint az efféle tarka czifraság. Oh én bizony szívesen felölténém . . . De erről hiába is beszélünk, mamám nem fogja megengedni.

— Bizd reám, majd megkérem én.

És Katinka sietett az Emma mamájához s előadta neki a dolgot. A mama

eleinte nem akarta megengedni, azt mondta, hogy Emma megérdemli a lakolást; de Katinka oly szépen kérte, hogy a mama végre így szólt:

— Am legyen, de csak a te kedvéért egyezem belé, mert látom, mily őszintén kívánod megvigasztalni Emmát, látom hogy rosszul esnék neked, ha szíves ajánlatodat el nem fogadnám. Holnap tehát küldd el a ruhádat Emmának.

Katinka sietett vissza a jó hírrel s Emma, mikor megtudta, összecsókolta, aztán kissé elkomolyodva így szólt:

— Kedves Katinkám, soha sem fogom elfelejteni jóságodat! Mikor megláttalak, majdnem csufoltalak egyszerű ruháért, mely most éppen engemet ment meg a szomorúságtól, Oh, bocsásd meg hibámat!

— Én nem is haragudtam, felelt Katinka derülten. Különben nem is nekem tartozol tulajdonképen köszönettel, hanem Ilonkának; ő és jó mamája voltak a tündérek, kiknek e ruhát köszönhetjük.

Aztán elmondta, hogy jutott ő a csinos ruhácskához, melyet visel. Ekkor meg Emma és a többi leányok engemet majd megfojtottak öleléseikkel.

Ezután tovább játszottunk, vigadtunk oly jó kedvvel, mintha semmi baj nem történt volna.

Néhány nappal később ismét együtt voltunk az intézetben, tanultunk s viseltük az egyforma szürke ruhácskát. De Emma ez időtől fogva teljesen megváltozott; megvallotta, hogy kitűnően mulatott a Katinka egyszerű de csinos ruhájában s többé nem kívánczolt drága czifra ruha után.

A NEHÉZ KISÉRLET.

— Állatmese. —

VOLT egyszer egy tyuk, a tyuknak pedig kilencz gyönyörűséges kis csibéje, egyik szebb a másikonál. De nemcsak szépek, hanem engedelmesek is voltak és tyuk mamának nagy öröme telt bennök.

Egy napon, mikor a csibék már nagyobbacskaak voltak, tyukmama sétára vezette őket (Lásd a képet ezen a lapon.) Kimentek a kapun a közel mezőre s ott a kicsinyek nagy vigan szaladgáltak erre-arra, míg nem eljutottak egy csörgedező kis érhez. Az ér oly kicsike volt, hogy akármely kis gyermek átléphetne volna; csak hogy persze a gyermek még mindig óriás egy piczike csibéhez képest.

— Be kár, hogy tovább nem mehetünk, mondák a kicsinyek.

— Oh, átjuthatunk könnyen a tulsó partra, szolt az öreg tyuk. Nézzétek, itt néhány kő áll ki a vízből, ezeken igen jól átmehetünk.

— Oh, az nem lehet! kiálták a kicsinyek ijedten. Figyeljétek, hogy megyek át én, aztán tegyetek úgy mint én.

Ezzel a tyukmama, aki különben át tudott volna könnyen röpülni, egyik kőről

a másikra ugorva s szárnyait lebegtetve átment a tulsó partra.

— No, utánam gyerekek! Szaporán, próbáljátok meg.

— Nem lehet, nem birjuk, felelék a kicsinyek siránkozva.

— Dehogyan nem, csak akarnotok kell, és fogjátok birni. Ugorjatok és egyuttal a szárnyatokkal emelkedjétek; meg-lássátok, mennyire segít az.

De a mama minden biztatása hiába volt. Csak Pipiske, a legkisebbik próbál-gatta egy kissé.

— Lám, én próbálgatom, emelgetem a szárnyamat, de hiába, mondá.

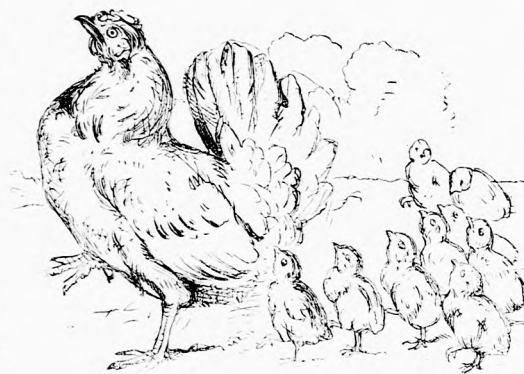
Pipiske csakugyan olyan kövér volt, hogy kicsike szárnyai még nem bírták meg.

Az öreg tyuk kissé bosszusan visszaröppents így szolt:

— Ha nem akartok kísérletet tenni, akkor természetesen nem is juthattok át. Menjünk haza, majd meglátjuk holnap, több bátorságotok lesz-e.

Ezzel haza vezette a kicsinyeket, kik utközben így sipogtak egymás közt:

— Oh, a mama nagyon is sokat követel tőlünk. Hogy ugorhatnánk mi olyan messzire? Hiszen nekünk még nincs olyan nagy és erős szárnyunk, mint neki. Hogy is kívánhat ilyet tőlünk! Bizonyosan belefuladtunk volna a vízbe.

... SÉTÁRA VEZETTE ÖKET.

— Én ugyan megpróbáltam, amennyire birtam, szólt Pipiske.

— Bizony kár volt erőlködni, gunyolták a többiek. Még sem jutottál át; mi ezt előre tudtuk s nem próbálgattuk hiába.

A tyukmama ugy tett, mintha semmit sem hallott volna; nem is szólt semmit, hanem szépen hazavezette a kicsinyeket az udvarba. Itt aztán kapargáltak, keresgéltek s kedvükre játszottak. A tyukmama is keresgélt és csakhamar megtalálta, amit keresett: egy pompás darabka puha kenyérmorzsát, melyet a jó házi kisasszony még délelőtt dobott számukra, de akkor nem találták meg. Most tehát az öreg tyuk hangosan kiáltá:

— Itt egy jó falat! Itt egy jó falat!

A kicsinyek rögtön oda futottak (Lásd a képet ezen a lapon) s tátogatták szájukat, mindegyik szerette volna a jó falatot. De tyukmama így szólt az előre toladókhöz:

— Nem, ti nem kapjátok. Ez a jó falat jutalom annak, aki engedelmes volt és legalább megkísérlé, hogy megtegye, amit kívántam tőle. Jőjj ide, Pipiske, tied a jó falat. Neked sem sikerült ugyan átjutni a tulsó partra, de legalább komolyan akartad. Mert nem az ám a földolog,

hogy mindjárt az első kísérletre sikerüljön valami. Mindenekelőtt komoly akarat kell, nem szabad előre megijedni, ha nehéznek látszik is valami. Ha az első kísérlet nem sikerül, majd sikerül a második vagy harmadik.

Másnap ismét kíséltak arra a helyre és Pipiske, fölbátorítva a mama dicsérete által, nem is várta az újabb biztatást, hanem neki rugaszkodott és ime, szerencsésen át is jutott a tulsó partra.

— Lám, ti lusták, a legfiatalabbik megszégyenit mindnyájatokat.

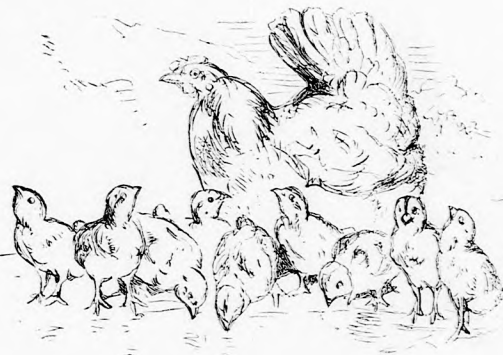
A többi csibék boszankodtak, de röstelték is, hogy Pipiske így tul tett rajtok. Rászánták tehát magokat a kísérletre, és ime, maguk is csudálkoztak, de nem sokára valamenynyien oda át voltak.

— Nólám, hogy

át birtatok jönni! szólt a tyukmama.

— Igen ám, de nagyon nehéz volt, felelék még mindig duzzogva.

De már hazamenet nem találták olyan nehéznek, a következő napon pedig csupa bevallották, hogy igaza volt a mamának: Nem szabad valami nehéz földadattól viszsziadni, mielőtt komolyan meg nem kísérltük.

... A KICSINYEK ... ODAFUTOTTAK.

JÓ BARÁTSÁG.

(Képpel a ezimlapon.)

KI MONDJA még, hogy a kutya
És a macska ellenségek?
Ki mondja, hogy e nyulaeskák
Ijedősek és félénkek?

*Szépen összetörődtek itt —
Mint a csinos rajz mutatja:
A nyulaeska a kutyával,
A macskával meg a kutya.*

*De hogy ne azt higgyétek tán,
Hogy e kép itt rajzolt malaszt:
Megsugom, hogy rajzművésznök
Való után rajzolta azt.*

AZ ÓRIÁS SÁSKA.

(Képpel a 136—137. lapokon.)

NÉZTETEK-E már legyet, szunyogot nagyító üveg alatt? Ha néztetek, bizonyosan eszetekbe jutott, milyen furcsa volna az, ha olyan óriási legyek, szunyogok volnának, mint egy-egy galamb; nagy baj is volna ez, mert még az apró legyek és szunyogok is megkínoznak.

Szerencsére legyek nincsenek ilyen nagyok nálunk a többi efféle alkalmatlan rovar is, ha már sok van, legalább kicsiny. De a forró égöv alatt néhány fajta rövar, mely igazán óriási.

Mindnyájan ismerjük a kis szöcskét, mely nálunk a mezőkön nagyokat ugrik s a gyermekek szeretik is kergetni, de bizony ritkán foghatják meg, mert igen fürge kis jószág. Ennek a piczi állatnak van messze a forró égöv alatti tájakon egy atyjafia, az óriás sáska, melyről csak nemrég hoztak hírt a természetbuvárok s melyet méltán megbámulhatunk.

Az óriás sáska testalkatára nézve egészen olyan, mint a kis szöcske vagy a közönséges sáska, csakhogy nála minden

tag roppant nagyra nőtt, úgy hogy nem ritkán egy lábnyi hosszú. Két pár szárnya van, melyek közül az első pár egészen törpe, de a második annál nagyobb s pompásan tud röpködni vele; három pár lába rendkívül hosszú, ki tudja nyújtani előre hátra s éles körmeivel kitűnően kuszik a növényeken. Fején pedig szárvféle két kinövést visel.

Nappal, mint a többi sáska félék, renyhe nyugalomban heverész s éjjel pusztítja a fák leveleit. Ellenségeitől megóvjá az a sajátos tulajdonsága, hogy színe mindig alkalmazkodik a körülötte levő növényekéhez; csak igen figyelmes szemlélés után lehet megkülönböztetni, s még a rajzon is hamarjában alig ismerni meg, melyik a sáska, melyik a növény. Még a szárnyai is csalódásig hasonlítanak valami elszáradt falevélhez.

Szerencsére ez az óriás sáska nem él oly nagy seregekben, mint a kisebb fajták; különben egész országokat elpusztítana. De így, mert kevés van, nem sok kárt okoz.

NAGY BETEG!

(Képpel a 132. lapon.)

JAI Istenem, mi történt
Édes bábum véled?
Bezuzva a koponyád,
Fakó lett a képed!

*Elveszem a takarót . . .
Hát ó, jaj, mit látok?! . . .
Lefityeg a fél karod,
S leszakadt a lábod.*

*Ki tette ezt, ki járt itt?
Ki volt hát a gyilkos?
Függöny megett esőndesen
Ül a kicsi cizmos.*

»ELRÖPÜLT!«

(Képpel a 133. lapon.)

G Y E R M E K E K

Jöjjetek

Be a nagy szobába:

Ó, ó, ó,

A rigó

Nincs a kalitkába!

Fészke hült —

Kürrült!

A kinek a szívünk

Ugy örült:

Elröpült —

Nem maradt a hívünk.

Ja ja jaj

De nagy baj!

Nézzetek körül még!

Szórjatok

Jó magot,

Tán visszakerül még!

Hiába

Hiába

Nem jön az már vissza;

Ébredő

Szép erdön

Kis szíve a szabadságnak

Édes lehet issza.

KOLUMBUS TOJÁSA.

(Képpel a 144. lapon.)

KOLUMBUS Kristófnak, Amerika fölfedezőjének érdekes történetét bizonynyal már mindnyájan olvastátok. Érdekes és sok részben tanulságos is ez a történet, mert azt mutatja, hogy az erényes, jóra

törekvő embernek sokszor keményen kell küzdeni az irigyekkel, gonoszokkal, de az igazán nemes lelkű férfiú nem csügged el s még akkor is megmarad az ösvényen, ha érdemeit nem ismerik el és nem jutalmazták meg.

Mikor Kolumbus Kristóf azt mondta, hogy Európán, Afszián és Afrikán kívül is kell még szárazföldnek lenni a nagy tengeren túl, nevettek rajta és nem akarták elhinni. Csak nagy nehezen kapott végre hajót a spanyol királytól, utnak indult és fölfedezte Amerikát.

Mikor aztán Amerikából visszatért, nagy volt a dicsősége, de volt sok irigye és ellensége is. Egyszer épen bizonyítgatták előtte, hogy nem is valami nagy dolog az, a mit végbe vitt, akárki más is megtehetette volna. Épen a mint az egyik irigy ember ezt mondta, a cseléd egy tányéron tojásokat vitt keresztül a szobán. Kolumbus kezébe vett egy tojást és az irigykedő elé téve, így szólt:

— Állítsd fel ezt a tojást úgy, hogy a hegyén állva maradjon.

A másik bámult.

— Az nem lehet, felelé. Mindig viszsza fog esni.

— No's én felállítom.

Ezzel Kolumbus odaütötte a tojást az asztalhoz, úgy hogy a tojás keskeny vége behorpadt. Így aztán megállott.

— Hja, így persze megáll! Így én is tudtam volna! mondá a másik.

— Hát mért nem tetted? Ugy-e azért, mert csak akkor jutott eszedbe, hogy te is tudtad volna, mikor más már megmutatta, hogy kell csinálni.

És az irigykedők szégyenkezve elhallgattak.

Ez a kis történet pedig tanulságos reánk nézve is. Mert sok ember hajlandó kicsinyleni a mások jó és szép tetteit s fitymálva mondogatja, hogy ő is meg tudta volna tenni. De az érdem és dicsőség csak azé, aki a jót valósággal meg is

tette, nem pedig aki csak utólag üres szóval büszkélkedik, hogy ő is tudta volna.

Ezért tehát soha se kisebbsük a mások érdemét, inkább igyekezzünk magunk is érdemekre szert tenni.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XVIII. köt. 6-ik szá-
mában közölt képrejtvény megfejtése:

„Köszörü-kő“.

Helyesen fejtették meg: Fried
József, Stein Rikhard, Hegedüs Loránt, Ringer

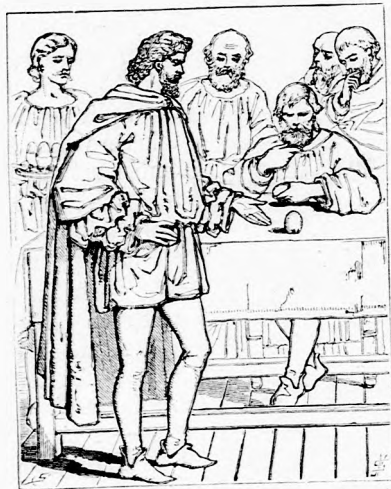
László, Novelly Ilonka,
Steiner Gizella és Jenő,
Rakovszky Judit, Dienes
Gábor, Horváth Ella,
Szeberinyi Ottilia s Mari,
Szentkirályi Palika, Né-
meth Aranka és Béla,
Held Elemér, Zsarnóczay
Erzsike, Klamarik Brun-
hild, Strasser Aladár és
Ottó, Philipovics Emil,
Bickel Angéla és Irén (ne
írjátok neveteket némete-
sen, elől írva a keresztné-
vet F. b.) Adler Ernesztina,
Paál Mariska, Weisz
Terike, Schlesinger Irén,
Csávósy Melánie, Gizi és
Náczi, Szentirmay Bé-
la, Beer Gyula és La-
jos, Okolicsányi Miklós,
Ortutay-Czédly Károly,
Brüll Zsófia, Nagy Her-
min és Lajos, Weisz test-
vérek, Reiner Gyula, Stei-
ner Elvira Nagy Gizella,
Bach Hermin, Ilonka és

Viczuska (sajátkezű írást kívánok. F. b.) Lazarsfeld
Gusztika, Elekes Pál, Kovács Margit, Szmekál Ala-
dár, Gutman Leó, Wieland Olga és Arthur, Koller-
rich Margit és Béla, Ányos Flóra, Kronstein Ida és
Albert, Steiner Katalin és Lajos, Háý Szeréna,
Propper Hermina, Horváth Malvin és Ida, Auer
Imre, Korbuly Imre, Balzsay Anna és József,
Zubriczky József és Aladár, Gráf Lili, Vásárhelyi
Zanka, Pankovics Georgina, Fekete Ödön és Pál,
Hammersberg Miklós, Malatinszky György, Szászy
Anna és Antal, Jezovits Ilona és Kálmán, Bogyay
Kornél, Straszburger Malvina, Olívia (névaláírás-
nál nem szokás maga magát »kisasszony«-nak
cizmezni. F. b.) és Emil, Péterfi Károly, Beszter-
czey Sándor és Balázs, Barabási Ferencz, Szabó

Lajos, Reich Vidor és Aladár, Horvát Etuska,
Pista és Andor, Reichenfeld Adél, Rétyai Sándor,
Klinda Kálmán, Gruber Aladár, Györki Mária,
Frantz Gyula, Fischer Jenő, Laszkáry Biri és
Ilona, Molnár Feri, Bódogh Albert, Csukássy
Jenő, Schwarcz Benő, Szadeczky Irma, Takách
Malvina, Vertheim Imre és Pali, Geőze Anna és
Zoárd, Nagy Anna és Katicza, Burián Berta, Báró
Konstanczia, Kolos Ernő, Spitzer Ilka és Emil,
Teitlbaum Arthur, Hainrikffy Béla, Nagy-perká-
tai izr. iskola tanulói, Ungár Géza és Dezső,
Tihanyi Albert, Kintzly Mariska és Irénke, Feld-
mann Janka, Várady Gizella és István, Meisels
Veronka és Arthur, Kalenda Jenő, Marcsékényi
Otmár és Emil, Vékey Anna, Wieland Aladár,
Mikolits Szeréna, Szlávik Mariska, Schönfeld

Berta, Berzeviczy Lujza,
Iház Sarolta és Irma,
Dussics Janka, Szilassy
Anna, Ramharter Mag-
dolna, Bodendorfer Ter-
ka Géza és Jóska, Kovács
Izménke és Margit, Lil-
lin Károly, Szász Margit,
Matolay Ida, Friedmann
Gyula, Kintzig Janka,
Mühlberg Elza, Marosy
Kornélia, Moesz Emilia,
Schwendenwein Ilona,
Moskovitz Jenő és Villi,
Fischer Irén és Oszkár,
Schön Gyula, Wolheim
Sarolta, Lang Ernő, Kal-
drovits Gyula, Takács
Jolánka, Zillezer Károly,
Róth Sándor, Dessewffy
Sarolta, Mariska és Béla,
Záborszky Rózika, Roth
Miksa, Nunkovics testvé-
rek, Dienes Lenke, Koller
Ilona, Falkenheim Józsa,
Mutschenbacher Edvin,
Matkovics Irma és Er-

zsi, Schullhoff Lajos, Back Berta, Irén és Jenő,
Stauber Józsi, Steiner Klára, Móczár Mar-
git, Teszáry Laci, Boshán Ká-
roly és Arthur, Rill Imre, Baghy Amália,
Hegyí Imre, Pilsák Rudolfin, Matolcsy Mariska,
Csipkés Irén, Nagy Irma, Berthóty Károly, Novák
Aladár, és Elemér, Beer Klotild, Kirkorovics
Ilona és Zseni, Gaál Sándor, Solymossy László és
Géza, Hollós Ilonka és Dezső, Burger Lujza,
Reichenfeld Frida, Babinetz Berta, Popovics
Aurél, Balugyánszky Anna, Poór Feri, Heidlberg
Sándor, Richter Irma, Fischer Marjanka és Lajoska,
Burger Ernő, Drahanovszky Géza és Gyula,
Spitzer Ilka, Kolos Jenő.

KOLUMBUS TOJÁSA. (Lásd a 143. lapon.)

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere 3-ik sz, Athenaeum-épület.

Budapest, 1880. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: **Athenaeum** irodalmi és nyomdai részv. társulat.

Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.